

HOROROVÁ MĚNĚ

Středa, 01 leden 2014

Věra jsem uspávala svého pětiletého synka. Občas usínáme spolu. Četeme si pohádku nebo si jen tak povídáme a on potom zavře oči a během dvou minut neví o světě. Směji se, že upadá do své narkózy a stejně jako bezproblémově tak se stejně tak krásně budí. S úsměvem na rtech a hrozným hladem.

Tento večer začínal stejně. Páté jsme si kapitolu z Neznáka a já jsem si sednout vedle to kuchyně do něčeho svého. Kryšpín se za pár minut začal ozývat s nesouhlasným mručím, že nemůže spát, že prostě. Chvilku jsem si toho nevšimla, ale když se ozval opravdový pláč, jsem za ním do pokojíku. Sedl tam utíral si slzy jako hrachy s tím, které věci, co se dějí, jsou přirozené a on neví, jestli bude moci někdy usnout. Jsem se ho, co se stalo a on, že to nemám vůbec chtít vědět. Viděl prý něco v televizi, když byl u babičky a bylo to hrozné. Nechtěl mi to říct, a když jsem mu slíbila, že kdy to pustí z hlavy ven a řekne mi to, tak se mu uleví. Čekala jsem přirozený horor nevhodný pro děti, ale moje mimino pětileté se dívalo na "Záhady Toma Wizarďa" a tam se dělo něco kolem pohřbívání v rakvi za víva. Ani to skoro nemohl vypustit z pusy. Začala jsem se smát, že jenom kravina a že se nic takového neděje a on se nemá čeho bát. Pak se mě ptal, proč se tedy něco takového dává v televizi. Řekla jsem mu, že proto, že to potom děsí takové malé ušlechtily. Tomu nerozuměl. Jeho starší bratr má trochu hororovité záhady rád, ale Kryšpín k nim je příliš nedorostl. Usínali jsme s hlavami u sebe a občas se probudil se nešťastným křikem v obličeji a potom chtěl ujistit, že ať bude velký, tak určitě zapomene. Kdyby jen věděl, kolik toho bude muset ještě unést...

A co vy, jaká byla vaše dětská noční můra? PAULA